

Nr 82.

Av herr Pettersson i Dahl m. fl., angående statlig kreditgaranti för lån till förvärv av fiskefartyg.

Fiskare kunna för att anskaffa fiskefartyg jämte utrustning erhålla s. k. fiskerilån ur statens fond för fiskerinäringens främjande. Fiskerilån utlämnas till ett belopp av högst 60 000 kr. Lånet är räntefritt under de två första åren av löptiden, varefter ränta utgår med 3 procent. Lånet skall återbetalas inom viss fastställd tid. För att erhålla fiskerilån erfordras borgensförbindelser av minst två vederhäftiga personer.

Anskaffningskostnaderna för en fiskebåt ha stigit kraftigt sedan förkrigstiden och kunna f. n. uppskattas till bortåt 200 000 kr. De höga anskaffningsbeloppen bero på att, förutom det förändrade penningvärdet, utvecklingen inom fiskerinäringen numera medfört krav på större och bättre utrustade fiskebåtar. Det är uppenbart att fiskare, som ämna förvärva fiskebåt och inte förfoga över betydande eget kapital, måste utöver fiskerilånet söka få ytterligare lån i banker eller andra kreditinrättningar. I nuvarande läge med åtstramning på penningmarknaden ställer det sig icke lätt att på tillfredsställande villkor upplåna medel till fiskebåtar. Härför krävas goda borgensmän, och sådana måste anskaffas både för fiskerilånet och för annat lån, vilket många gånger är förenat med stora svårigheter. Med hänsyn till de betydande belopp det numera är fråga om, är det givet att fordringarna på den borgensförbindelse, som kräves enbart för fiskerilånet, måste bli ganska höga. Samma förhållande gäller naturligtvis i ännu högre grad för lån som anskaffas i annan kreditinrättning.

För fiskare, som icke förfoga över eget kapital i betydande omfattning, kan önskemålet att anskaffa eget fartyg eller ett nytt sådant icke bli möjligt att genomföra. Följden härav blir att vårt lands fiskeflotta — särskilt den på västkusten befintliga — icke kan förnyas i erforderlig utsträckning. Det förtjänar framhållas att ett kapital av i runt tal 32 milj. kr. är investerat i däckade fiskebåtar på västkusten enligt Sveriges officiella statistik för år 1946. Att eftersätta nödvändig nyanskaffning för detta båtmaterial kan medföra allvarliga konsekvenser för landets fiskerinäring. Otillräcklig nyanskaffning kan innebära att fiskerinäringens möjligheter till rationell drift icke kunna tillvaratagas, varmed följer att näringen som sådan inte längre blir ekonomisk och dess utövaras inkomstnivå föga tillfredsställande. Om de svenska fiskebåtarna bli efter i den tekniska utvecklingen torde de ha små utsikter att slå sig i konkurrensen med andra länders fiskeflottor.

På grund av den utveckling som ägt rum både i fråga om fartygskostnader och kreditmöjligheter synes en omläggning av statens låneverksamhet till förmån för fiskerinäringen vara påkallad. Härvid kan man tänka sig ett system liknande det med statlig kreditgaranti som numera kommer till användning inom jordbruket. Staten lämnar efter beslut av fjolårets riksdag kreditgaranti för lån till jordbrukets yttre och inre rationalisering samt för jordbruksegnahemslån och för driftlån. När lantbruksnämnd efter ansökan beviljat lånegaranti, kan låntagare taga lån i banker, hypoteksföreningar och jordbrukskassor. För att närmare utröna möjligheterna att införa ett stalligt kreditgarantisystem även för fiskerinäringen bör en undersökning därom företagas. Utredningen bör givetvis beakta de speciella förhållanden som råda inom fisket och de behov av krediter som under en övergångstid föreligga för fiskeflottans upprustning.

Med stöd av det anförda hemställas,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående införande av ett system med statlig kreditgaranti för lån till förvärv av fiskefartyg.

Stockholm den 20 januari 1949.

Anders Pettersson,

Dahl.

Hj. R. Nilson

i Spånstad.

Nils G. Hansson

i Skegrie.

Per Svensson

i Stenkyrka.

C. O. Carlsson

i Bakeröd.
